

Arrest

nr. 140 822 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN NIEUWENBORGH en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een jongeman van Afghaanse origine, geboren in het dorp Sorkhab (district Mohammed Agha, provincie Logar). U ging naar school tot de negende graad en spreekt Pashtou, Dari, Engels en Nederlands.

U zou problemen hebben gekregen ten gevolge van uw werk voor het National Directorate of Security (NDS). U werd ontvoerd door de Taliban en pas nadat uw vader een aanzienlijke som losgeld betaalde werd u weer vrijgelaten. U ontvluchtte Afghanistan in oktober 2009 en kwam een jaar later via Hongarije en Oostenrijk in België aan, waar u op 15 oktober 2010 asiel aanvroeg. Omdat ook in Hongarije en

Oostenrijk uw vingerafdrukken waren afgenomen werd een Dublinprocedure gestart en kreeg u op 19 november 2010 een beslissing tot weigering en een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21 mei 2012 diende u in België een tweede asielaanvraag in waarin u verklaarde te vrezen om door de Taliban te worden vermoord. Op 13 maart 2013 werd uw asielaanvraag door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door uw voorgehouden werkzaamheden voor het NDS. U ging tegen deze beslissing in beroep en op 14 oktober 2013 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

De door u aangehaalde asielmotieven in uw derde en huidige asielaanvraag van 24 maart 2014 bouwen verder op de problemen die u reeds in het kader van uw tweede asielaanvraag uiteenzette. U vertelde dat uw oom langs vaderszijde en twee van uw neven werden vermoord door de Taliban. U linkte hun overlijden aan uw eigen problemen. U vreest zelf ook om door de Taliban vermoord te worden. Daarnaast vreest u ook de Afghaanse autoriteiten omdat u zonder toestemming uw dienst bij het NDS verliet.

Ter staving van uw asielrelaas legde u vijf foto's neer van uw oom en een foto van uw twee broers.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat de vervolgingsfeiten die u aanhaalde in het kader van uw huidige asielaanvraag volledig voortbouwen op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met de Taliban ten gevolge van uw werkzaamheden voor het National Directorate of Security (NDS). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw werkzaamheden voor het NDS, noch aan de problemen die u in het verlengde hiervan zou hebben ondervonden. U ging tegen deze beslissing in beroep en op 14 oktober 2013 besloot de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Hoewel uw nieuwe asielaanvraag op datum van 3 maart 2014 werd in overweging genomen, moet worden besloten dat u er niet in bent geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico in de zin van art. 48/4 § 2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. U bracht immers geen nieuwe elementen aan die toelaten om de geloofwaardigheidsbeoordeling van uw activiteiten voor het NDS te herzien. U bent er ook niet in geslaagd om de recente problemen die in hiervan in het verlengde zouden liggen, namelijk de overlijdens van uw oom en twee neven, aannemelijk te maken.

Reeds in uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS besloten dat u er op basis van uw vage, incoherente en niet aannemelijke verklaringen over kernaspecten van uw asielrelaas niet in was geslaagd om uw werkzaamheden voor het NDS aannemelijk te maken. De RvV bevestigde deze conclusie. U bracht in het kader van uw huidige asielprocedure ook geen nieuwe elementen aan die toelaten om de geloofwaardigheidsbeoordeling van deze feiten te herzien. Hoewel u werd gewezen op het belang de waarheid te vertellen en u er mee werd geconfronteerd dat zowel het CGVS als de RvV reeds oordeelden geen geloof te kunnen hechten aan uw werkzaamheden voor het NDS, bleef u bij deze verklaringen (Gehoor CGVS, p. 19). U verklaarde uw eigen, lacunaire antwoorden op vragen in verband met uw werk voor het NDS tijdens uw tweede asielaanvraag door te verwijzen naar het beroepsgeheim dat u had als medewerker van de veiligheidsdiensten. U voegde er aan toe dat u nu wel bereid was om alle informatie te geven (Gehoor CGVS, p. 19). Deze post-factum verklaring kan niet weerhouden worden. U werd reeds in het kader van uw eerste asielprocedure gewezen op de vertrouwelijkheid van uw gehoor bij het CGVS. Bovendien was uw onkunde om de namen van enkele personen in uw dienst te noemen, volgens uw huidige verklaring omwille van uw beroepsgeheim, slechts één van de vele elementen in de toenmalige beslissing van het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Gezien er geen elementen aanwezig zijn die de geloofwaardigheid van de feiten uit uw eerste asielaanvraag kunnen herstellen kan evenmin geloof gehecht worden aan de moord op uw oom en uw twee neven, zijnde de nieuwe elementen die u inroept en waarvan u expliciet verklaarde dat die het gevolg waren van die feiten (Verklaring Meervoudige Aanvraag, p. 2; Gehoor CGVS, p. 4, 9-13, 15). Zowel de geloofwaardigheid van de moord op uw oom als deze op uw neven wordt bovendien ondergraven door uw tegenstrijdige verklaringen over de aanleiding tot hun moord. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw oom werd vermoord om twee redenen: het feit dat hij bij de politie werkte en het feit dat men hem dwong om uw verblijfplaats te tonen (Verklaring Meervoudige Aanvraag, p. 2). Tijdens uw gehoor bij het CGVS maakte u op geen enkel moment melding van deze laatste reden wanneer u werd gevraagd naar de moord op uw oom. Wanneer u hier tijdens uw gehoor bij het CGVS mee werd geconfronteerd antwoordde u ontwijkend en besloot u

uiteindelijk: "Mijn oom is in elk geval vermoord, of ze nu iets over mij wilden weten of niet." (Gehoor CGVS, p. 15). Uw tegenstrijdige verklaringen over de moord op uw oom ondergraven in belangrijke mate de geloofwaardigheid van deze feiten. Ook over de aanleiding voor de moord op uw neven legde u strijdige verklaringen af. Zo vertelde u bij de DVZ dat zij werden beschuldigd van spionage voor de overheid. De Taliban zou hen gevraagd hebben waarom zij foto's van uw oom en andere mensen bij zich hadden (Verklaring Meervoudige Aanvraag, p. 3). Deze uitleg strookt in geen geval met uw voornoemde verklaringen over de aanleiding tot hun moord bij het CGVS (Gehoor CGVS, p. 12-13). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u dat uw neef Z.(...) a.(...) H.(...) werd vermoord omdat hij deelnam aan een raad die de overheid en de Amerikanen ondersteunde in hun acties tegen de Taliban. Over uw andere neef, Omargul, vertelde u dat hij werd gedood omwille van het feit dat hij de Talibs kende die uw oom hadden vermoord en hen ook openlijk bedreigde (Gehoor CGVS, p. 12-13).

Het is verder weinig aannemelijk dat hoewel u zelf Afghanistan al zou verlaten hebben in het najaar van 2009, zowel uw oom en twee neven vier jaar later, eind 2013, plots in een tijdspanne van 3 à 4 maanden zouden worden vermoord omwille van uw eigen problemen (Gehoor CGVS, p. 12). Het is bovendien opmerkelijk dat uw oom en neven door de Taliban zouden worden gevisieerd omwille van uw eigen problemen, terwijl de rest van uw familie gewoon in uw dorp kon blijven wonen. Zij zouden bovendien geen enkel probleem meer hebben gehad (Gehoor CGVS, p. 17). U verklaarde dat uw broer, Noor Rahman, naar Pakistan zou zijn gevlucht omdat hij bang was anders ook door de Taliban te worden gevisieerd omwille van uw problemen (Gehoor CGVS, p. 5-6, 17). Het is dan ook merkwaardig dat uw broer Noor zou vluchten uit angst met u geassocieerd te worden, terwijl uw zes andere broers en drie zussen gewoon in het dorp achterbleven (Gehoor CGVS, p. 6).

De door u neergelegde documenten, namelijk een foto van uw broers en vijf foto's van uw oom en zijn lichaam na het overlijden, kunnen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten niet herstellen. Het is immers onmogelijk om na te gaan wie er op deze foto's te zien is, of waar, wanneer en in welke context deze beelden zijn gemaakt. U legt verder geen enkel begin van bewijs neer dat de vermeende moord op uw oom of neven zou kunnen staven.

Ter conclusie kan worden gesteld dat u er op basis van uw ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen niet in bent geslaagd om aannemelijk te maken dat uw oom en twee neven zouden zijn vermoord door de Taliban. Uw conflict met deze laatsten omwille van uw voorgehouden werkzaamheden bij het NDS werd reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag door zowel het CGVS als de RvV als ongeloofwaardig bestempeld en u bracht ook nu geen nieuwe elementen aan die zouden toelaten om de geloofwaardigheidsbeoordeling van deze feiten te herzien. Gezien het gebrek aan bewijzen en uw lage algemene geloofwaardigheid kan u in deze dan ook niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Als dusdanig kunnen de door u aangehaalde asielmotieven dan ook niet het voorwerp vormen van een risicoanalyse in de zin van de Vluchtelingenconventie of art. 48/4 § 2 a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin

2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit een welgestelde familie. Jullie zouden 12 jerib vruchtbare, geïrrigeerde grond hebben die jullie in eigen beheer hadden. Daarnaast bezaten jullie ook nog "heel veel" andere gronden die eveneens werden bewerkt, maar dewelke enkel met regenwater werden bevoloed. Deze gronden gaven jullie in ruil voor een deel van de opbrengst in pacht aan andere landbouwers (Gehoor CGVS, p. 8). U onderhoudt ook in België nog voortdurend contact met uw familie (Gehoor CGVS, p. 4). Op basis van het omvangrijke grondbezit van uw familie en uw voortdurende goede contacten met hen mag dan ook worden aangenomen dat zij u ook in Kaboel (financieel) zouden kunnen ondersteunen. Verder bent u ook negen jaar naar school geweest en spreekt u buiten Pahstoe en Dari, de twee belangrijkste talen in Afghanistan, ook wat Engels en Nederlands. Kennis van vreemde talen, en dan met name Engels, is een kwaliteit die door werkgevers in Kaboel zeker geapprecieerd wordt. Gezien uw leugenachtige verklaringen over uw werkzaamheden voor het NDS, waarin u ook na confrontatie tijdens uw gehoor bleef volharden (Gehoor CGVS, p. 19), laat u het CGVS niet toe om een zicht te krijgen op uw ware professionele activiteiten in Afghanistan in de periode voor uw vertrek. U verklaarde in België wel professionele ervaring opgedaan te hebben in een autogarage waar u instond voor het verven van wagens en het verwijderen van krassen (Gehoor CGVS, p. 8). Daarnaast beschikt u ook over zekere aanknopingspunten in de stad Kaboel die uw integratie daar kunnen bevorderen. Twee van uw tantes langs moederszijde wonen in Kaboel met hun families. Eén tante woont er al lang, de andere verhuisde pas meer recent. Ook over uw derde tante langs moederszijde verklaarde u dat zij mogelijk naar Kaboel is verhuisd (Gehoor CGVS, p. 7). Het feit dat zeker twee van de drie, en mogelijk zelfs alle drie van uw moeders zussen zich in Kaboel hebben gevestigd, duidt er op dat u daar over een familiaal netwerk beschikt. U verklaarde zelf ook regelmatig in Kaboel te zijn geweest in verband met uw werk, maar ook in uw vrije tijd. U speelde taekwando in Afghanistan en soms waren er wedstrijden in Kaboel (Gehoor CGVS, p. 19). Hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd waarom het voor u onmogelijk zou zijn om zich in Kaboel te vestigen en of er voor u praktische bezwaren tegen een hervestiging in deze stad zouden zijn, verwees u enkel naar de door zowel het CGVS als de RvV ongeloofwaardig bevonden problemen met de Taliban.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn grieven bekritiseert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en meer bepaald aan de door verzoeker voorgehouden werkzaamheden voor het NDS. Bij arrest nr. 111 940 van 14 oktober 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en derde asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Er moet worden vastgesteld dat de vervolgingsfeiten die u aanhaalde in het kader van uw huidige asielaanvraag volledig voortbouwen op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met de Taliban ten gevolge van uw werkzaamheden voor het National Directorate of Security (NDS). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw werkzaamheden voor het NDS, noch aan de problemen die u in het verlengde hiervan zou hebben ondervonden. U ging tegen deze beslissing in beroep en op 14 oktober 2013 besloot de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Hoewel uw nieuwe asielaanvraag op datum van 3 maart 2014 werd in overweging genomen, moet worden besloten dat u er niet in bent geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico in de zin van art. 48/4 § 2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. U bracht immers geen nieuwe elementen aan die toelaten om de geloofwaardigheidsbeoordeling van uw activiteiten voor het NDS te herzien. U bent er ook niet in geslaagd om de recente problemen die in hiervan in het verlengde zouden liggen, namelijk de overlijdens van uw oom en twee neven, aannemelijk te maken.*

Reeds in uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS besloten dat u er op basis van uw vage, incoherente en niet aannemelijke verklaringen over kernaspecten van uw asielrelaas niet in was geslaagd om uw werkzaamheden voor het NDS aannemelijk te maken. De RvV bevestigde deze conclusie. U bracht in het kader van uw huidige asielprocedure ook geen nieuwe elementen aan die toelaten om de geloofwaardigheidsbeoordeling van deze feiten te herzien. Hoewel u werd gewezen op het belang de waarheid te vertellen en u er mee werd geconfronteerd dat zowel het CGVS als de RvV reeds oordeelden geen geloof te kunnen hechten aan uw werkzaamheden voor het NDS, bleef u bij

deze verklaringen (Gehoor CGVS, p. 19). U verklaarde uw eigen, lacunaire antwoorden op vragen in verband met uw werk voor het NDS tijdens uw tweede asielaanvraag door te verwijzen naar het beroepsgeheim dat u had als medewerker van de veiligheidsdiensten. U voegde er aan toe dat u nu wel bereid was om alle informatie te geven (Gehoor CGVS, p. 19). Deze post-factum verklaring kan niet weerhouden worden. U werd reeds in het kader van uw eerste asielprocedure gewezen op de vertrouwelijkheid van uw gehoor bij het CGVS. Bovendien was uw onkunde om de namen van enkele personen in uw dienst te noemen, volgens uw huidige verklaring omwille van uw beroepsgeheim, slechts één van de vele elementen in de toenmalige beslissing van het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Gezien er geen elementen aanwezig zijn die de geloofwaardigheid van de feiten uit uw eerste asielaanvraag kunnen herstellen kan evenmin geloof gehecht worden aan de moord op uw oom en uw twee neven, zijnde de nieuwe elementen die u inroept en waarvan u expliciet verklaarde dat die het gevolg waren van die feiten (Verklaring Meervoudige Aanvraag, p. 2; Gehoor CGVS, p. 4, 9-13, 15).

Zowel de geloofwaardigheid van de moord op uw oom als deze op uw neven wordt bovendien ondergraven door uw tegenstrijdige verklaringen over de aanleiding tot hun moord. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw oom werd vermoord om twee redenen: het feit dat hij bij de politie werkte en het feit dat men hem dwong om uw verblijfplaats te tonen (Verklaring Meervoudige Aanvraag, p. 2). Tijdens uw gehoor bij het CGVS maakte u op geen enkel moment melding van deze laatste reden wanneer u werd gevraagd naar de moord op uw oom. Wanneer u hier tijdens uw gehoor bij het CGVS mee werd geconfronteerd antwoordde u ontwijkend en besloot u uiteindelijk: "Mijn oom is in elk geval vermoord, of ze nu iets over mij wilden weten of niet." (Gehoor CGVS, p. 15). Uw tegenstrijdige verklaringen over de moord op uw oom ondergraven in belangrijke mate de geloofwaardigheid van deze feiten. Ook over de aanleiding voor de moord op uw neven legde u strijdige verklaringen af. Zo vertelde u bij de DVZ dat zij werden beschuldigd van spionage voor de overheid. De Taliban zou hen gevraagd hebben waarom zij foto's van uw oom en andere mensen bij zich hadden (Verklaring Meervoudige Aanvraag, p. 3). Deze uitleg strookt in geen geval met uw voornoemde verklaringen over de aanleiding tot hun moord bij het CGVS (Gehoor CGVS, p. 12-13). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u dat uw neef Z.(...) a.(...) H.(...) werd vermoord omdat hij deelnam aan een raad die de overheid en de Amerikanen ondersteunde in hun acties tegen de Taliban. Over uw andere neef, O.(...), vertelde u dat hij werd gedood omwille van het feit dat hij de Talibs kende die uw oom hadden vermoord en hen ook openlijk bedreigde (Gehoor CGVS, p. 12-13).

Het is verder weinig aannemelijk dat hoewel u zelf Afghanistan al zou verlaten hebben in het najaar van 2009, zowel uw oom en twee neven vier jaar later, eind 2013, plots in een tijdspanne van 3 à 4 maanden zouden worden vermoord omwille van uw eigen problemen (Gehoor CGVS, p. 12). Het is bovendien opmerkelijk dat uw oom en neven door de Taliban zouden worden gevisieerd omwille van uw eigen problemen, terwijl de rest van uw familie gewoon in uw dorp kon blijven wonen. Zij zouden bovendien geen enkel probleem meer hebben gehad (Gehoor CGVS, p. 17). U verklaarde dat uw broer, Noor Rahman, naar Pakistan zou zijn gevlucht omdat hij bang was anders ook door de Taliban te worden gevisieerd omwille van uw problemen (Gehoor CGVS, p. 5-6, 17). Het is dan ook merkwaardig dat uw broer Noor zou vluchten uit angst met u geassocieerd te worden, terwijl uw zes andere broers en drie zussen gewoon in het dorp achterbleven (Gehoor CGVS, p. 6).

De door u neergelegde documenten, namelijk een foto van uw broers en vijf foto's van uw oom en zijn lichaam na het overlijden, kunnen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten niet herstellen. Het is immers onmogelijk om na te gaan wie er op deze foto's te zien is, of waar, wanneer en in welke context deze beelden zijn gemaakt. U legt verder geen enkel begin van bewijs neer dat de vermeende moord op uw oom of neven zou kunnen staven.

Ter conclusie kan worden gesteld dat u er op basis van uw ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen niet in bent geslaagd om aannemelijk te maken dat uw oom en twee neven zouden zijn vermoord door de Taliban. Uw conflict met deze laatsten omwille van uw voorgehouden werkzaamheden bij het NDS werd reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag door zowel het CGVS als de RvV als ongeloofwaardig bestempeld en u bracht ook nu geen nieuwe elementen aan die zouden toelaten om de geloofwaardigheidsbeoordeling van deze feiten te herzien. Gezien het gebrek aan bewijzen en uw lage algemene geloofwaardigheid kan u in deze dan ook niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Als dusdanig kunnen de door u aangehaalde asielmotieven dan ook niet het voorwerp vormen van een risicoanalyse in de zin van de Vluchtelingenconventie of art. 48/4 § 2 a of b van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met hierbij gevoegd een badge, waaruit volgens verzoeker moet blijken dat hij voor het NDS heeft gewerkt.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanvraag worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De Raad stelt overigens vast dat deze badge een (kleuren)fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De verwijzing naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 en het gegeven dat hij uit een welstellende familie komt en de leeftijd heeft om te vechten, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht als volgt: *"Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit een welgestelde familie. Jullie zouden 12 jerib vruchtbare, geïrrigeerde grond hebben die jullie in eigen beheer hadden. Daarnaast bezaten jullie ook nog "heel veel" andere gronden die eveneens werden bewerkt, maar dewelke enkel met regenwater werden bevoeid. Deze gronden gaven jullie in ruil voor een deel van de opbrengst in pacht aan andere landbouwers (Gehoor CGVS, p. 8). U onderhoudt ook in België nog voortdurend contact met uw familie (Gehoor CGVS, p. 4). Op basis van het omvangrijke grondbezit van uw familie en uw voortdurende goede contacten met hen mag dan ook worden aangenomen dat zij u ook in Kaboel (financieel) zouden kunnen ondersteunen. Verder bent u ook negen jaar naar school geweest en spreekt u buiten Pahstoe en Dari, de twee belangrijkste talen in Afghanistan, ook wat Engels en Nederlands. Kennis van vreemde talen, en dan met name Engels, is een kwaliteit die door werkgevers in Kaboel zeker geapprecieerd wordt. Gezien uw leugenachtige verklaringen over uw werkzaamheden voor het NDS, waarin u ook na confrontatie tijdens uw gehoor bleef volharden (Gehoor CGVS, p. 19), laat u het CGVS niet toe om een zicht te krijgen op uw ware professionele activiteiten in Afghanistan in de periode voor uw vertrek. U verklaarde in België wel professionele ervaring opgedaan te hebben in een autogarage waar u instond voor het verven van wagens en het verwijderen van krassen (Gehoor CGVS, p. 8). Daarnaast beschikt u ook over zekere aanknopingspunten in de stad Kaboel die uw integratie daar kunnen bevorderen. Twee van uw tantes langs moederszijde wonen in Kaboel met hun families. Eén tante woont er al lang, de andere verhuisde pas meer recent. Ook over uw derde tante langs moederszijde verklaarde u dat zij mogelijk naar Kaboel is verhuisd (Gehoor CGVS, p. 7). Het feit dat zeker twee van de drie, en mogelijk zelfs alle drie van uw moeders zussen zich in Kaboel hebben gevestigd, duidt er op dat u daar over een familiaal netwerk beschikt. U verklaarde zelf ook*

regelmatig in Kaboel te zijn geweest in verband met uw werk, maar ook in uw vrije tijd. U speelde taekwando in Afghanistan en soms waren er wedstrijden in Kaboel (Gehoor CGVS, p. 19). Hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd waarom het voor u onmogelijk zou zijn om zich in Kaboel te vestigen en of er voor u praktische bezwaren tegen een hervestiging in deze stad zouden zijn, verwees u enkel naar de door zowel het CGVS als de RvV ongelooftwaardig bevonden problemen met de Taliban.”

Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op wat voorafgaat zijn er geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Kabul - Stad” van 30 april 2014 en COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie-Beschrijving van het conflict” van 25 juni 2014), blijkt dat het totaal aantal incidenten in Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als “zeer laag”. Ondanks een toename in het eerste kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen high profile doelwitten. Ook de UNHCR stelt in de *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 dat de AGE's high profile attacks blijven uitvoeren in Kabul. Hiermee worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. Het betreft vaak zogenaamde ‘complexe’ aanslagen, de doelbewust en gecoördineerd zijn, uitgevoerd worden door meer dan één strijder en waarbij een zelfmoordaanslag wordt gepleegd in combinatie met minstens één andere aanvalstechniek. Deze aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd en eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is de perceptie creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. Betreffende de periode van augustus 2013 tot april 2014 valt aan te stippen dat alle aanslagen hetzij een high profile als doelwit hadden, hetzij leger of politie. Afghaanse burgers die om het leven komen zijn meestal omstaanders. Opvallend zijn de aanvallen op civiele doelwitten waar bij uitstek westerlingen vertoeven. Met uitzondering van één aanslag op een sjitisch centrum kan geen van de AGE-acties tussen september 2013 en april 2014 gecatalogeerd worden als een specifieke aanslag op een louter civiel Afghaans doelwit. De Taliban had aangekondigd de Afghaanse presidentsverkiezingen met geweld te zullen verstoren. In maart werden verschillende aanslagen gepleegd in Kabul. Het is echter opvallend dat sinds begin april het geweld wat geluwd lijkt. Op de dag van de eerste ronde van de presidentsverkiezingen, 5 april 2014, werden geen zware gewelddaden gepleegd in het land. Ook in Kabul bleef alles rustig. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Herhaaldelijk kwamen de ANSF dan ook in het nieuws wanneer zij een aanslag vrijdelden. Het Amerikaanse ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF-eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten komen tot dezelfde vaststelling dat Kabul stevig in handen is van de regering. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een ‘alarmerend niveau’. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, in de context van aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar een reisadvies van het Verenigd Koninkrijk toont hij niet aan dat de informatie aanwezig in het administratief dossier niet meer actueel zou zijn en dat er momenteel in de stad Kabul een situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De informatie die hierin is opgenomen is overigens slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker brengt dan ook geen informatie aan die de informatie aanwezig in het administratief dossier kan ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF